

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1450/2021
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Стојилковић, адвокат из ..., против тужене Општине Бела Паланка, коју заступа Правобранилаштво општине Бела Паланка, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1159/2021 од 12.03.2021. године, у седници одржаној дана 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1159/2021 од 12.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 108/18 од 05.11.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па су поништена као незаконита решења начелника Општинске управе Општине Бела Паланка бр. .. од 25.11.2016. године и бр. .. од 07.12.2016. године, као и решења која је донела Жалбена комисија тужене од 05.12.2016. године и 20.02.2016. године, а тужена обавезана да тужиоца врати на рад и накнади му трошкове парничног поступка у износу од 114.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбачен је део тужбе којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му накнади штету у висини изгубљене зараде за период од престанка радног односа до враћања на рад, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа наведеног у изреци и да у име тужиоца уплати припадајуће доприносе за социјално осигурање.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1159/2021 од 12.03.2021. године, ставом првим изреке потврђена је пресуда Основног суда у Пироту П1 108/18 од 05.11.2020. године, у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев и поништена као незаконита решења начелника Општинске управе Бела Паланка од 25.11.2016. године и 07.12.2016. године и решења која је донела Жалбена комисија тужене дана 05.12.2016. године и 22.12.2016. године, као и у делу којим је обавезана тужена да тужиоца врати на рад, док је ставом другим изреке укинута решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става првог изреке и решење

садржано у ставу другом изреке исте пресуде па је у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примеме материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступу није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање на погрешно утврђено чињенично стање, није од утицаја, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у Општинској управи Општине Бела Паланка на радном месту Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, које је начелник Општинске управе Општине Бела Паланка донео 21.11.2016. године, радно место ... је укинута. Правилником у члану 20. предвиђено је да ступа на снагу даном добијања сагласности Општинског већа Општине Бела Паланка и та сагласност је дата у писаној форми дана 21.11.2016. године. Решењем начелника Општинске управе тужене од 25.11.2016. године, тужилац је остао нераспоређен даном коначности овог решења, будући да у другим јавним предузећима и установама није било слободних, одговарајућих радних места, па је утврђено да ће тужилац остваривати сва права и обавезе као запослени за чијим је радом престала потреба и да има право на отпремнину за сваку навршену годину код послодавца у висини од 1/3 просечне зараде, која му је исплаћена за последња три месеца. Жалба тужиоца на решење од 25.11.2016. године, одбијена је решењем Жалбене комисије Општине Бела Паланка и утврђено је да је првостепено решење постало коначно. Решењем начелника Општинске управе Бела Паланка од 07.12.2016. године тужиоцу је отказан радни однос на радном месту ..., јер је услед промене у организацији стекао статус нераспоређеног, док послодавац није могао да му обезбеди радно место у истом или другом државном органу са даном 07.12.2016. године. Истим решењем је констатовано је да тужиоцу пре отказа исплаћена отпремнина, а жалба тужиоца на ово решење одбијена је решењем Жалбене комисије Општине Бела Паланка од 07.12.2016. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужени није доказао чињеницу да је Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места број .. од 21.11.2016. године ступио на снагу, па су применом члана 196. Устава Републике Србије оспорена решења поништена, као незаконита и тужена је обавезана да тужиоца врати на рад.

По оци Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Неосновани су ревизијски наводи да се нижестепеним пресудама залази у сферу нормативне контроле ради отклањања последице неуставности и незаконитости општих аката. Наиме, чланом 196. Устава Републике Србије прописано је да се закони и сви други општи акти објављују пре ступања на снагу (ст.1.). Устав, закони и подзаконски општи акти Републике Србије објављују се у Републичком службеном гласилу, а статуту, одлуке и други општи акти аутономних покрајина, објављују се у Покрајинском службеном гласилу (став 2.). Статуту и општи акти јединице локалне самоуправе, објављују се у локалним службеним гласилима (став 3.). Закони и други

општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, утврђени приликом њиховог доношења (став 4.). Стога је правилан је закључак нижестепених судова да је основ за доношење оспорених решења организациона промена, која би код тужене настала објављивањем Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места број .. од 21.11.2016. године и која би се огледала у укидању радног места тужиоца и послова Како током поступка није доказано да је поменути Правилник ступио на снагу, јер није објављен преко огласне табле послодавца и није учињен доступним лицима на која се примењује у трајању од пуних седам дана (правилник ступа на снагу осмог дана од објављивања), применом члана 196. ст.1.и 4. Устава Републике Србије, тај акт није могао бити основ за доношење појединачног акта – решења тужене на основу којег је тужиоцу радни однос престао. Сматра се да у тој ситуацији организациона промена није наступила, те су оспорена решења донета на основу наведеног Правилника, правилно поништена, као незаконита. Сходно наведеном, основан је и захтев тужиоца за враћање на рад, јер се реинтеграција запосленог јавља као последица поништаја решења о престанку радног односа, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновани су ревизијски наводи да су поништена решења законито донета на основу члана 64а. став 2. тачка 6. и члана 65. Закона о радним односима у државним органима. Ово из разлога што током поступка није утврђено да су организационе промене код тужене заиста наступиле и да је тужилац оправдано доведен у положај нераспоређеног лица, јер наведени Правилник није ступио на снагу. При томе, не залази се у домен нормативне контроле општег аката, већ суд цени оправданост (законитост) разлога који су довели до престанка радног односа услед организационих промена које у овом случају нису настале (сматра се да нису наступиле), због чега је оспорено решење, незаконито.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић